Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.301/2012/11. szám

A Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év március hó 5. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

végzést:

Az életveszélyt okozó testi sértés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2012. év június hó 20. napján kelt 14.B.411/2011/48. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekmény megnevezése helyesen testi sértés bűntettének kísérlete (Btk.170.§ (1) bekezdés, (6) bekezdés I. fordulat).

A másodfokú eljárás során felmerült 10.000,- (tízezer) Ft bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Székesfehérvári Törvényszék 2012. június hó 20. napján kelt 14.B.411/2011/48. számú ítéletével a vádlott bűnösségét életveszélyt okozó testi sértés bűntettének kísérletében (Btk.170.§ (1) bekezdés, (6) bekezdés I. fordulat, Btk.16.§) állapította meg, ezért a vádlottat, mint többszörös visszaesőt 1 év 6 hónap börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A Székesfehérvári Törvényszék ítéletében rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, a sértett polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította, továbbá rendelkezett a bűnügyi költség viselése felöl is.

Az ítéletet az ügyész a jogorvoslatra nyitva álló 3 napon belül tudomásul vette, míg a vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodlagosan eltérő minősítésért, könnyű testi sértés vétségében való bűnösség megállapítása érdekében jelentett be fellebbezést.
a vádlott fellebbezését írásban indokolta. Ebben lényegében azt kifogásolta, hogy az elkövetési eszköznek minősülő ollón nincs meg az ujjlenyomata, továbbá a sértettel álló helyzetben dulakodott, ő is sérüléseket szenvedett el.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.854/2012/1. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást. Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás során beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, mérlegelte.
A beszerzett bizonyítékokat iratszerűen is rögzítette, majd megalapozott tényállást állapított meg, amely mentes a Be.351.§-ában írt hiányosságoktól. Az ügyészi érvelés szerint az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a terhére rótt bűncselekményt is. Az elsőfokú bíróság a büntetés nemének és mértékének megállapításakor kellően figyelemmel volt a vádlott által elkövetett bűncselemény tárgyi súlyára, a bűnösség fokára, illetve a bűnösségi körülményekre, így a vádlottal szemben méltányos büntetést szabott ki, amelynek enyhítése nem indokolt. Mindezekre tekintettel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A védő a nyilvános ülésen előadta, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során benyújtott bizonyítási indítványát továbbra is fenntartja, továbbá indítványozta a vádlott személyes meghallgatását. Védőbeszédében előadta, hogy az elsőfokú bíróság az elkövetés eszköze alapján állapította meg, hogy az alkalmas volt arra, hogy a sértettnek életveszélyt okozó sérülése is bekövetkezzen. A vádlott végig úgy nyilatkozott, hogy nem az volt az elkövetés eszköze, amelyet az ítélet tényként megállapított. Kérte, hogy a vérszennyeződést ellenőrizzék, hogy egyezik-e a sértett vérével. A szakértői vélemény az elkövetés eszköze alapján állapította meg az életveszélyes sérülés lehetőségét. Figyelemmel arra, hogy nem ez volt az elkövetés eszköze, így nem lehet megállapítani a vádlott bűnösségét. Eltérő jogi minősítés megállapítására tett indítványt, továbbá kérte, hogy az ítélőtábla vegye figyelembe az enyhítő körülményeket a sértetti közreható magatartást, az időmúlást és a kísérleti szakot.

A vádlott a nyilvános ülésen szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, ez azonban a nyilvános ülés megtartásának és a fellebbezés elbírálásának akadályát nem képezte (Be.362.§ (3) bekezdés).

A védelmi fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítélőtábla a védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta. Perrendszerűen járt el akkor is, amikor a vádlott nyomozás során tett beismerő vallomását bizonyítékként értékelte (nyomozati irat 114. oldal). A nyomozás ezen szakaszában a vádlottnak még nem volt védője, azonban az akkor közölt megalapozott gyanú tárgyát képező bűncselekményre figyelemmel (Btk.170.§ (2) bekezdése szerint minősülő testi sértés bűntette) a védő részvétele a büntetőeljárásban még nem volt kötelező (Be.46.§ a./ pont).

A Székesfehérvári Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének is teljességgel eleget tett. A tényállás felderítése során messzemenően figyelemmel volt a korábbi hatályon kívül helyező végzésben írt iránymutatásra.

A Fővárosi Ítélőtábla 2013. március hó 5. napján megtartott nyilvános ülésen a védő bizonyítási indítványát elutasította.
Ennek indokai az alábbiak. A védői érveléssel szemben az elsőfokú ítélet indokolása a 15. oldalon kimerítő indokát adta a védői bizonyítási indítvány elutasításának. Ezen túlmenően a Fővárosi Ítélőtábla az alábbiakra mutat rá. A vádlott az eljárás különböző szakaszaiban különféle vallomásokat tett. Az eljárás kezdeti szakaszában azonban elismerte, hogy az ollóval megszúrta a sértettet (nyom. irat 114. oldal). Az igazságügyi orvosszakértő a nyomozás során még nem rendelkezett pontos ismeretekkel az elkövetési eszköz tekintetében, ennek ellenére már ekkor megállapította, hogy az eszközös bántalmazás alkalmas volt az életveszélyes sérülés okozására, ez utóbbi életveszélyes eredmény csak a szerencsés véletlen miatt maradt el. Az igazságügyi orvosszakértő a tárgyláson bírói kérdésre azt is előadta, hogy akár egy kisolló is alkalmas lehet az életveszélyes eredmény előidézésére. A fentiekre is figyelemmel a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítása szempontjából nem bír különös jelentőséggel az, hogy egyébiránt az elsőfokú ítélet indokolásának 11. oldalán meggyőző indokát adta annak, hogy miért a tényállásban írt olló tekintendő az elkövetés eszközének. A helyesen mérlegelt bizonyítékok alapján megállapított ítéleti tényállás szerint a vádlott által az elkövetést követően eldobott kést találták meg a helyszíni szemle során. A fent részletezett bizonyíték mérlegelés folytán nincs döntő jelentősége annak, hogy az elkövetési eszközön a vérszennyeződés kitől származik, mivel az orvosszakértő a vádlott által is elismert ollóval történő, csontsérülést okozó szúrás tekintetében megállapította az életveszélyes sérülés bekövetkezésének reális lehetőségét.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítélőtábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által helyes mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozott, így az a másodfokú eljárásban eredményesen nem támadható, a vádlott és a védő ezirányú fellebbezése - a Be.351.§ (1) és Be.352.§ (3) bekezdésében foglalt felülmérlegelés tilalmára is figyelemmel - eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére. Helyes indokok alapján vetette el a vádlott a Btk.29.§ (1) bekezdésében írt jogos védelmi helyzetre hivatkozó védekezését. Törvényesen állapította meg, hogy jogtalan támadást nem a sértett, hanem a vádlott intézett a sértettel szemben, így a jogtalanság talaján ő állt, jogos védelmi helyzetre alappal nem hivatkozhatott.

A vádlott terhére rótt bűncselkeményt is helyesen minősítette, azonban a bűncselekmény törvényi megnevezése a Be.258.§ (1) bekezdés d./ pontja alapján helyesbítésre szorult. Ennek megfelelően a Fővárosi Ítélőtábla a vádlott terhére rótt

bűncselekményt testi sértés bűntette kísérletének (Btk.170.§ (1) bekezdés (6) bekezdés I. fordulat) nevezte meg. Törvényesen minősítette az elsőfokú bíróság a vádlotti cselekményt a Btk.16.§-a szerint a testi épség elleni bűncselemény kísérleteként. Az elkövetési eszközre, a megcélzott testtájékra, továbbá a ténylegesen bekövetkezett csontsérülésre figyelemmel vádlott neve vádlott tudata a testi sértésre irányuló magatartás kifejtése során eshetőleges szándékkal átfogta azt a tényt, hogy cselekményével összefüggésben a sértett életveszélyes állapotba kerülhet. Mindezekre figyelemmel rögzíthető, hogy a súlyosabb, életet veszélyeztető eredmény tekintetében a vádlott a Btk.13.§ II. fordulata szerint eshetőleges szándékkal cselekedett.

A Székesfehérvári Törvényszék a büntetés kiszabása során valamennyi súlyosító és enyhítő körülményt felsorolt és azoknak megfelelő nyomatékot tulajdonított. Helyesen járt el, amikor a többszörös visszaesői minőséget megalapozó elítéléseken felül is büntetett előéletű vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztést és közügyektől eltiltást szabott ki. A Fővárosi Ítélőtábla álláspontja szerint a Btk.37.§-ában meghatározott büntetési célokra figyelemmel még a jelentősnek tekinthető időmúlás sem alapozza meg a fő- és mellékbüntetés enyhítését.

Az elsőfokú bíróság helyesen döntött, amikor a sértett polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította, tévedett azonban annak indokát illetően.

Az egyéb törvényes útra utasítás indoka ugyanis nem az, hogy a sértett polgári jogi igényének elbírálása az eljárás befejezését jelentékenyen késleltette volna (Be.335.§ (1) bekezdése), hanem a jogalap hiánya. A Fővárosi Ítélőtábla rámutat arra, hogy a Be.54.§ (2) bekezdése alapján a magánfél a terhelttel szemben azt a polgári jogi igényt érvényesítheti, amely a *vád tárgyává* tett cselekmény következtében keletkezett. Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy nem képezte a vád tárgyát a sértettől történő készpénzelvétel. Erre figyelemmel azonban tévedett a törvényszék, amikor a polgári jogi igény érvényesítésének egyéb törvényes útra utasítását nem erre alapította. Ugyanis a Be.54.§ (2) bekezdése szerint a vád tárgyává nem tett cselekmény következtében bekövetkezett kár polgári jogi igényként nem érvényesíthető, ezért a Be.335.§ (1) bekezdése alapján az indítványnak a büntetőeljárásban való érdemi elbírálása kizárt.

Az ítélet további járulékos rendelkezései törvényesek azzal, hogy az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség állam általi viselése a Be.403.§ (5) bekezdésén is alapul.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írt pontosítással, a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2013. év március hó 5. napján

. Lassó Gábor s.k..
Ujvári Ákos s.k..
Fatalin Judit s.k.
a tanács elnöke előadó bíró bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 14.B.411/2011/48. számú ítélete a Főváros Ítélőtábla 2.Bf.301/2012/11. számú végzése folytán 2013. március hó 5. napján jogerős és végrehajtható!

Budapest, 2013. év március hó 5. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hiteléül: Weszely-Földvárszki Tünde tisztviselő